

Farkas József Szakmai Gyűlésen

Ez egy szakmai gyűlésen volt fényképezve, azt hiszem, hogy Békásban. Ott látszok hátul, jobbról a negyedik. Legelől Opris Silviu kollégám van, a többiekre már nem emlékszem, nem is nagyon látszanak. Már rég volt. Az apám 1945-beli halála után próbálkozott az anyám valamiképpen tenni-venni, eladogatott dolgokat a házból, a nővérem, Éva közben férjhez ment, de nem volt más megoldás, mint hogy én elmenjek dolgozni, mikor betöltöttem a tizennyolc évet. Pont október negyedikén [Azaz a szüéetásnapján. -- A szerk.], 1947-ben a gyógyszerész nagybátyámnak, Hertzlinger Jenőnek a segítségével felvettek a tordai cementgyárba. Ott kezdtem mint abszolút kezdő, és 1949-ben volt egy országos szintű intézkedés, hogy száz embert kivontak az iparból, elvitték Bukarestbe, és tanították planifikáréra, tervezésre, és én is közöttük voltam. A volt Gazdasági és Ipari Minisztériumnál (Ministerul Economiei si Industrieinál) volt ez, azt tanították, hogy kell megszervezni a vállalatokat, miután 1948. június tizenegyedikén államosították őket. Akkor egy olyan papírt kaptunk, hogy instructor de planificare [tervezési instruktor]. Amikor 1947-ben elkezdtem dolgozni, még privát volt egészen a tordai cementgyár, aztán lett állami, és miután megcsináltam ezt a kurzust, oda lettem téve a plánifikáréra, és kineveztek rövid időn belül a tervosztály vezetőjének. 1952-ben, ugyanebben a minőségben áthelyeztek Biczba [Békás], ahol épült egy új cementgyár. Ott voltam egy évig, és 1953-ban ki lettem nevezve Bukarestbe, az Építőanyagok Minisztériumába (Ministerul Materialelor de Constructii), ugyanebben a minőségben, és ugyanezt a meghatalmazást kaptam, tervosztályvezető az Industriai Cimentuluiinál [Cementipari Vezérigazgatóság]. Itt az egész ország cementiparának a megszervezése volt a feladat, hogy melyik gyár mennyit termeljen, milyen körülmények között, milyen létszámmal, milyen fizetésekkel. Szóval mindent csináltunk, és dolgoztam reggeltől estig. És 1957-től itt vagyok, Désen. Először kineveztek a dési cementgyárhoz igazgatónak, ez tartott 1958-ig, amíg ki nem tettek a pártból. Nem lett baj abból a szempontból, hogy zsidó voltam, mert nem adtam alkalmat arra, hogy tévedjek. Bajom abból lett, hogy beírtam az önéletrajzomba, hogy tagja voltam a Gordoniának. Ebből kellemetlenségem lett, kezdődött Bukarestben, és miután Désre kerültem, jött egy papír a főigazgatómhoz, hogy kizárnak a pártból. Jöttek nagy hűhóval, bemutatták az esetet egy pártgyűlésen, és kizártak a pártból. A főigazgató azonnal leváltott, mert nem vagyok párttag,

de maradtam termelésosztály-főnök ugyanazzal a fizetéssel. Amikor Vajda -- ő volt annak idején a kolozsvári [párt]főtitkár, majd mezőgazdasági miniszter lett, miután elvitték Kolozsvárról -- megtudta néhány hét múlva, hogy kizártak a pártból, és leváltottak mint igazgatót, csinált egy nagy kravált [botrány], hogy miért váltottak le, és azonnal tegyenek vissza igazgatóvá. Akkor keresték nekem ezt a helyiipari vállalatot (Intreprindere de Industrie Locala), a Bobâlnát, és oda tettek mint igazgatót.